USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **H. N. T.,** zastoupeného Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2010, č. j. OAM - 249/ZA - 06 - ZA14 - 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2011, č. j. 56 Az 114/2010 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 8. 2010 zamítl žádost stěžovatele, jemuž neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“).

Správní orgán k neudělení azylu konstatoval, že žadatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel v zemi původu činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, správní orgán proto nedospěl k závěru, že stěžovatel je pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Správní orgán nedospěl k závěru, že by stěžovatel mohl ve Vietnamu pociťovat odůvodněný strach z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle vyjádření stěžovatele ve vlasti žádné problémy se státními orgány neměl, neexistuje zde tedy odůvodněný předpoklad, že by se po návratu do vlasti stal předmětem zájmu státních orgánů.

Správní orgán neshledal u stěžovatele naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu; posoudil rovněž rodinnou, sociální a ekonomickou situaci stěžovatele, přihlédl k jeho zdravotnímu stavu a věku a konstatoval, že na základě těchto aspektů

nezjistil žádný důvod hodný zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Žalovaný neshledal ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a ani § 14b zákona o azylu; předně neshledal hrozící skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Stěžovatel vycestoval legálně, v zemi původu předtím neměl žádné problémy se státními orgány, není proti němu v současnosti vedeno trestní stíhání. Z informace Ministerstva zahraničí České republiky č. j. 103424 - 13/2008 - LPTP ze dne 21. 4. 2008 o zemi původu je správnímu orgánu známo, že vracející se vietnamští státní příslušníci ze zahraničí, kde pobývali nelegálně nebo kde žádali o azyl, nejsou postihováni za podání žádosti o mezinárodní ochranu ani za nelegální pobyt v zahraničí, vietnamské státní orgány umožňují reintegraci neúspěšným žadatelům o azyl. Žalovaný podotkl, že ze zkušeností Mezinárodní organizace pro migraci vyplývá, že téměř všichni Vietnamci žádající v Evropě o azyl tak činí především z ekonomických důvodů. Z citované informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky a aktuálních informací z databanky ČTK není známo, že na území Vietnamu probíhá ozbrojený konflikt. Případné vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky; muselo by se jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji dlouholeté manželství či dokonce rodinu s dětmi, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny a naopak již nemožnost zpětné integrace v zemi původu cizince, bylo možné vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů do země původu vyhošťované osoby. V rozporu s mezinárodními závazky České republiky by bylo pouze takové odloučení těchto osob, které by znamenalo vážný zásah do jejich vztahů. Manželka stěžovatele s dětmi má reálnou možnost návratu do Vietnamu, žalovaný však v manželství stěžovatele neshledal skutečnou rodinnou vazbu, neboť manželka žije s druhem, se kterým má 2 nezletilé děti, společně dítě manželky a stěžovatele považuje za svého otce druha matky. Sám stěžovatel žije ve společné domácnosti s družkou a dcerou, k níž však nebyla doložena paternita stěžovatele. Žalovaný uzavřel, že stěžovatel neprokázal existenci trvalých rodinných vazeb na území České republiky ve vztahu k manželce a k dětem, jak vyplývá z požadavků judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Ve vztahu k přítelkyni a její dceři není vyloučeno, aby vycestovala se stěžovatelem zpět do vlasti. Žalovaný proto neshledal žádnou skutečnost, která by měla nasvědčovat vážnému zásahu do rodinných vztahů stěžovatele.

Žalovaný rovněž neshledal u stěžovatele naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu.

V žalobě ze dne 22. 9. 2010 stěžovatel namítl, že žalovaný nesprávně provedl správní uvážení v otázce humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť z odůvodnění rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nevyplývá, jakým způsobem se žalovaný zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací, zdravotním stavem, věkem žalobce a jakými úvahami se řídil při hodnocení těchto hledisek, a pakliže uvedl žalovaný, že se těmito hledisky zabýval *„zejména“*, neuvedl zároveň, jakými dalšími hledisky se zabýval.

Stěžovatel dále nesouhlasil se závěry, které vedly žalovaného k neudělení doplňkové ochrany. Ochrana stěžovatelova dlouhodobého svazku s družkou, nenarozeným dítětem a

dcerou požívá stejné intenzity podle článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též jen „Úmluva“) stejně jako manželství. Stěžovatel v České republice žije 14 let, má vytvořeno silné sociální i materiální zázemí, které naopak postrádá ve Vietnamu. Vztah druha a družky je dlouhodobý, vážný. Vztah stěžovatele i družky k území České republiky je natolik hluboký, že případný návrat do Vietnamu by znamenal zásah do jejich života dosahující intenzity porušení článku 8 Úmluvy. Žalovaný se nevypořádal řádně s tvrzením stěžovatele ohledně paternity k dceři družky. Pouhá konstatace nedoložení dokladu o paternitě vzhledem ke specifickému rozložení důkazního břemene (stěžovatel poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 50/2003 - 89 a č. j. 5 Azs 66/2008 - 70) neobstojí, proto považuje stěžovatel rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a nezákonné.

Žalovaný k uvedeným námitkám vyjádřil, že samotná existence rodinného života automaticky neznamená povinnost udělit doplňkovou ochranu za účelem jeho realizace. Smyslem zákona o azylu je totiž poskytnout ochranu cizincům pronásledovaným v zemi původu, jimž případně hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Stěžovatel podle žalovaného přikročil k legalizaci pobytu na území ve chvíli, kdy možnosti dalšího pobytu v České republice jsou ztíženy, za takové situace nelze hovořit o důvodech hodných zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu ani o hrozbě vážné újmy v podobě porušení mezinárodních závazků České republiky. Rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany neodlučuje stěžovatele od jeho přítelkyně a nebrání realizaci společného života v místě, kde budou mít možnost legálního pobytu, což nemusí být na území České republiky. Poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), jehož institutů mohl stěžovatel využít.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 7. 2011, č. j. 56 Az 114/2010 - 24, žalobu zamítl. Soud rekapituloval žalobní námitky, vyjádření žalovaného, zjištěný skutkový stav vyplývající ze správního spisu. Přisvědčil žalovanému, že náležitě zjistil skutkový stav ohledně soukromého a rodinného života a že právě soukromý život stěžovatele a společenské vazby jsou důvody, pro které stěžovatel žádá mezinárodní ochranu v České republice. Vzhledem k podrobnému popisu zjištěného skutkového a rodinného života stěžovatele shledal soud postačujícím stručné hodnocení žalovaného k humanitárnímu azylu, soud neshledal za nepatřičné použití slova „*zejména*“, neboť je zřejmé, že žalovaný vzal v úvahu rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce a dále jeho zdravotní stav a věk.

Soud se zcela ztotožnil s hodnocením žalovaného ohledně vztahu stěžovatele s manželkou, podle soudu stěžovatel v řízení neprokázal skutečné rodinné vazby. Soud za částečně důvodné shledal námitky ohledně hodnocení vztahu stěžovatele a jeho družky, který nelze označit za fiktivní, neboť z místního šetření vyplynulo, že stěžovatel s družkou trvale žije, mají společnou dceru a očekávají narození druhého dítěte. Toto pochybení žalovaného však soud neshledal za způsobující nezákonnost rozhodnutí, neboť žalovaný správně konstatoval, že žalobci nic nebrání v tom, aby se do země původu vrátil i s přítelkyní a dcerou a realizovali tam svůj rodinný život.

Argumentaci o vážné újmě spočívající v zásahu do rodinného a soukromého života podle článku 8 Úmluvy soud rovněž neshledal přiléhavou. Účelem zákona o azylu je poskytnout ochranu lidem, kteří z azylově relevantních důvodů nemohou žít v zemi svého původu. V případě stěžovatele tyto předpoklady nebyly naplněny, bylo proto na stěžovateli, aby tuto argumentaci použil v řízení o pobytovém oprávnění v režimu zákona o pobytu cizinců. Soud rovněž poukázal na zjištěné skutečnosti, že stěžovatel v České republice pobýval v rámci trvalého pobytu, který mu byl odňat v důsledku trestního odsouzení za trestný čin loupeže.

Podle soudu pokud žalobce neměl možnost legalizovat svůj pobyt v České republice podle zákona o pobytu cizinců, žádný azylově relevantní důvod mu nebrání v návratu do země původu, kam ho může jeho družka, občanka Vietnamu, která v České republice žije legálně, následovat společně s dětmi. Z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky č. j. 103424 - 13/2008 - LPTP ze dne 21. 4. 2008 vyplynulo, že vietnamské orgány umožňují neúspěšným žadatelům o azyl reintegraci a při návratu nejsou nijak postihováni.

Pokud stěžovatel namítl okruh osob, s nimiž žalovaný vedl správní řízení, když vyslovil, že družka stěžovatele a jejich dcera se mohou vrátit do Vietnamu, aniž by byl narušen jejich společný rodinný a soukromý život, soud konstatoval, že správní orgán pouze odkazuje na možnost realizace práva na soukromý a rodinný život v zemi původu.

Soud odmítl rovněž stěžovatelovy námitky k důkaznímu břemeni v azylovém řízení; poukázal na to, že v situaci, kdyby se jednalo o prokázání skutečnosti, která se stala nebo existuje v nedemokratické zemi původu, kdy je obtížné získat potřebné důkazy, by pravidlo *„v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“* bylo na místě. V případě prokazování paternity dítěte narozeného na území České republiky není dán důvod, aby stěžovatel u dítěte narozeného mimo manželství neuznal otcovství souhlasným prohlášením a zajistil si tak příslušný doklad o svém otcovství.

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel dne 30. 8. 2011 kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku, kterou doplnil podáním ze dne 12. 10. 2011. Stěžovatel uvedl, že napadá rozsudek krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen *„s. ř. s.“*), pro namítanou nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí v otázce neudělení humanitárního azylu, jež měl soud zrušit pro nepřezkoumatelnost. Stěžovatel setrval na své žalobní námitce, že žalované správní rozhodnutí neobstojí v otázce humanitárního azylu a brojí proti postupu soudu, který shledal závěr správního orgánu za odůvodněný. Stěžovatel poukázal na to, že každý druh mezinárodní ochrany má svá specifika, a proto je podstatné, aby stěžovatelova situace byla v souvislosti s každým institutem hodnocena zvlášť z hledisek, dle kterých je každý jednotlivý druh mezinárodní ochrany udělován.

Druhou kasační námitkou stěžovatel napadl nesprávné právní posouzení vztahu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod k doplňkové ochraně podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel nesouhlasil s názorem soudu, že důvody týkající se rodinného a soukromého života nejsou v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany relevantní a stěžovatel je měl uplatnit v rámci řízení o pobytovém oprávnění dle zákona o

pobytu cizinců. V tomto smyslu poukázal stěžovatel na důvodovou zprávu k novele zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu č. 165/2006 Sb., z níž vyplývají shodné principy úpravy překážek vycestování a důvodů pro udělené doplňkové ochrany, a tedy, že i v azylovém řízení je relevantní námitka narušení rodinného a soukromého života. Stěžovatel poukázal na to, že na území České republiky se jeho život již dávno rozvinul, proto by měl požívat ochrany dle článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pochybení soudu považuje stěžovatel za natolik zásadní dopad do svého hmotněprávního postavení, že naplňuje zákonný pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“* pro přijatelnost kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 9. 11. 2011, námitky stěžovatel považuje za neopodstatněné. Odkázal přitom na správní spis, vydaná správní a soudní rozhodnutí a zdůraznil, že humanitární azyl je třeba vnímat jako výjimečný a subsidiární prostředek mezinárodní ochrany. Byť je odůvodnění této části rozhodnutí stručnější, má žalovaný za to, že obstojí ve vztahu k ostatním pasážím odůvodnění (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2005, č. j. 2 Azs 426/2004 - 54, dostupný na www.nssoud.cz). Žalovaný setrval na závěru, že se situací stěžovatele náležitě zabýval, logice jeho uvažování nelze nic vytknout, pokud neshledal okolnosti hodné zvláštního zřetele. Stěžovatel s přítelkyní i dětmi, jež jsou všichni státními příslušníky Vietnamu, může pobývat v místě, kde budou mít možnost legálního pobytu, což nemusí být výhradně na území České republiky. K návrhu na přiznání odkladného účinku žalovaný poukázal na § 32 odst. 5 zákona o azylu, podle něhož má kasační stížnost proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek ze zákona.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody, které lze podřadit ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - nesprávné právní posouzení otázky udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu z důvodu neposouzení dopadu vycestování stěžovatele do jeho rodinného a soukromého života - a ustanovení 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. - podle něhož stěžovatel dovozuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů k neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a následné pochybení soudu, pokud takové rozhodnutí nezrušil.

Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, jedná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) pokud bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud (a) krajský soud ve svém rozhodnutí

nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, (b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu z 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57, dostupný na www.nssoud.cz).

Stěžovatel spatřuje přijatelnost kasační stížnosti v tom, že výše uvedená pochybení soudu považuje za zásadní s možným dopadem do jeho hmotněprávního postavení.

Pakliže stěžovatel vytkl soudu, že nezrušil žalované rozhodnutí k námitce jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů v otázce humanitárního azylu, které žalovaný pouze stručně odůvodnil, Nejvyšší správní soud takové úvaze nepřisvědčil.

Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že na udělení humanitárního azylu není subjektivní nárok (k tomu např. sp. zn. 3 Azs 23/2003 - 61, dostupný na www.nssoud.cz). Dle § 14 zákona o azylu jde při rozhodování správního orgánu o posouzení, zda se v konkrétním případě jedná o *„případ hodný zvláštního zřetele*“, přičemž tento neurčitý právní pojem ani nestanoví kritéria, která by měla splňovat životní situace žadatele; norma tedy dává správnímu orgánu poměrně široký prostor pro správní uvážení. K prokázání naplnění zákonných podmínek pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu tak může zásadně napomoci i samotný žadatel o azyl navržením relevantních důkazů, jimiž se správní orgán bude zabývat. Při následném soudním přezkumu těchto rozhodnutí soud zkoumá, zda ve správním řízení došlo k závažným procesním pochybením. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 127/2005 - 77, dostupný na www.nssoud.cz).

Udělení humanitárního azylu by bylo lze přisvědčit, jak vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Azs 55/2009 - 71 ze dne 31. 3. 2010, dostupném na www.nssoud.cz *„např. osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory.“*

Stěžovatel netvrdil, že by v jeho situaci existovaly některé z naznačených relevantní důvodů; jedinými důvody, pro něž žádal o mezinárodní ochranu (na nichž setrval v žalobě i v kasační stížnosti), označil povinnost postarat se o děti, které by jeho vycestováním zůstaly bez otce, přičemž družka v době podání žádosti se stěžovatelem do Vietnamu vycestovat nemohla. Stěžovatel sám označil svůj zdravotní stav za dobrý a poukázal na to, že je zvyklý žít na území České republiky po předchozím pobytu několika let.

Jelikož stěžovatel žádné další důvody již neuvedl, nelze shledat pochybení žalovaného, který zkoumal naplnění podmínek pro udělení azylu (např. dále též v pohovoru dne 12. 7. 2010) pouze v těchto mezích (k tomu srov. např. rozsudky č. j. 5 Azs 24/2003 - 42 či č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, oba ze dne 18. 12. 2003, dostupné na www.nssoud.cz).

Stěžovatel v žalobě i v kasační stížnosti vytýká závěru žalovaného stručnost jeho odůvodnění. Nejvyšší správní soud shledal, že žalovaný v rozhodnutí nejprve shrnul (stěžovatelem nezpochybněný) zjištěný skutkový stav, z něhož nevzešly azylově relevantní

důvody dle § 12, ani § 13 zákona o azylu. Pakliže takto zjištěnému skutkovému stavu zjevně nesvědčí žádný z výše naznačených důvodů hodných zvláštního zřetele, Nejvyšší správní soud proto shodně jako krajský soud nepokládá za nepřezkoumatelné stručné odůvodnění žalovaného, neboť jím žalovaný vyjádřil tolik, že skutkový stav posoudil z hlediska vyjmenovaných kritérií, v nichž neshledal důvod pro udělení humanitárního azylu podle §14 zákona o azylu.

Stěžovatel se dále domnívá, že jeho rodinný a soukromý život se na území České republiky rozvinul natolik, aby požíval ochrany dle článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; stěžovatel nezpochybňuje závěr žalovaného či soudu, že by sám či s družkou nemohl vycestovat z území České republiky do země původu.

Krajský soud i žalovaný přiléhavě poukazují na skutečnost, že rodinný a soukromý život požívá ochrany podle článku 8 Úmluvy; v případě stěžovatele však poté, co žalovaný podrobně zjistil skutkový stav týkající se rodinného a soukromého života stěžovatele ve vztahu k manželce, družce i k dětem, kteréžto oprávněné pobývají na území České republiky, shodně žalovaný i krajský soud dospěli k závěru, že případné vycestování stěžovatele nebude znamenat zásah do jeho života natolik, aby znamenal porušení článku 8 Úmluvy znamenající naplnění hrozby vážné újmy pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud uvedené závěry shledává za souladné s ustálenou judikaturou, neboť k ochraně rodinného a soukromého života jako důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se pravidelně vyjadřuje; z konstantní judikatury (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 15/2011 ze dne 29. 6. 2011, č. j. 6 Azs 7/2011 - 79 ze dne 31. 8. 2011, č. j. 6 Azs 11/2011 - 68 ze dne 29. 6. 2011, vše dostupné na www.nssoud.cz) vyplývá, že soud ve své rozhodovací činnosti rozlišuje, zda je cizinci znemožněn jeho rodinný život existující v České republice (k případnému porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod dochází již samotným vyhoštěním) či zda je cizinci znemožněn jeho rodinný život v zemi jeho původu (extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy); srov. shrnutí judikatury v rozsudku ze dne 6. 8. 2010, č. j. 2 Azs 24/2010 - 90, bod 29. Z další judikatury vyplývá, že právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy primárně chrání § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech zásahu do rodinného a soukromého života, a nikoli § 179 odst. 2 písm. d) téhož zákona, který obsahuje obdobné důvody znemožňující vycestování, jako jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71 ze dne 28. 11. 2008). V rámci řízení podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců by se obvykle posuzovalo, zda zákaz pobytu na území České republiky v některých případech dosáhl intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života; této intenzity obvykle dosáhne jen dlouhodobý zákaz pobytu. Není vyloučeno podřadit některé zásahy do rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany, např. případy, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné a osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71).

Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem konstatuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů; v ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Poté, co skončí ochrana stěžovatele podle zákona o azylu, bude namístě ochrana jeho rodinného a soukromého života v režimu zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 2 Azs 126/2006 - 54, dostupný na www.nssoud.cz).

Stěžovatel nepředložil v žalobě ani v kasační stížnosti argumenty, které by svědčily pro to, že se jedná o případ popsaný výše v judikatuře, kdy by z intenzity zásahu do rodinného a soukromého života vyplývala povinnost udělit doplňkovou ochranu.

Vzhledem k tomu, že ze spisu nevyplývá, že by stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění, nebyl mu tedy znemožněn opětovný vstup na území České republiky a není vyloučeno ani to, aby se do České republiky vrátil a v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, požádal o legální způsob pobytu na jejím území. Případné kontakty s manželkou, dětmi, případně též s družkou a dětmi, pokud by setrvala na území České republiky, za stávající situace nebudou vyloučeny, byť tak může být učiněno se zvýšeným úsilím stěžovatele.

Jelikož ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje plnou odpověď na vznesené kasační námitky, Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů neshledal kasační stížnost přijatelnou, a proto ji odmítl.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že o návrhu na přiznání odkladného účinku nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. ledna 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu